



chris
mulder

Hufterigheid

Collega's bij wie er steevast geen 'goedemorgen' van af kan wanneer je 's ochtends binnenloopt. Of in niet mis te verstane (lees: botte) bewoordingen duidelijk maken dat ze geen tijd voor je hebben. En wat te denken van medewerkers die zonder blikken of blozen de leukste klussen voor je neus wegkappen?

Hufterigheid. Het komt overal voor. Kijk maar op straat: winkelkarretjes die zo worden geparkeerd dat ze de uitrit van het winkelplein blokkeren. Je vraagt je af wat mensen bezielt. Weinig waarschijnlijk. Helemaal gepreoccupeerd met de eigen 'ik'.

Zo herinner ik me nog de keer dat een commercieel medewerkster een idee had opgevat om in het slop geraakte relaties nieuw

Toch maar weer 'U' met een hoofdletter

leven in te blazen. Het bleek in de praktijk een groot succes. Wat frappant was, want tot die tijd had de leiding er niet over willen praten. Want hoe kun je als medewerkster nou kritiek hebben op de marketing managers?

Het succes bleek zo groot, dat de afdeling commerciële zaken het heeft gevierd. Alleen vergaten de managers de initiatiefneemster te noemen, laat staan te bedanken of uit te nodigen.

Het zijn voorvallen waardoor je als medewerker ophoudt mee te denken en initiatieven te ontplooiën. In dit specifieke geval kwam ik er als directeur pas later achter wat er speelde. Ik heb geprobeerd om het goed te maken, maar merkte dat dit erg lastig is wanneer het vertrouwen eenmaal is beschaamd. Hou oren en ogen dus goed open,

laat het niet zo ver komen. Wanneer mensen je dingen vertellen die je formeel niet wilt horen, moet je misschien toch even de tijd nemen om te luisteren.

Er bestaat ook nog de niet-zichtbare hufterigheid. Fout declareren en dan doen alsof men de spelregels niet kent bijvoorbeeld. Als je hier achter komt als leidinggevende: spreek de persoon in kwestie er ogenblikkelijk op aan.

Uitstelgedrag – Kees of Pietje is nu wel erg druk, dus laten we niet zeuren – leidt vaak tot gewoonterecht. Dus maak de spelregels duidelijk. Anders maken mensen gebruik van de ruimte.

Of ben ik nu te negatief? Wat dacht u hiervan? Ik probeerde onlangs een door de wijk scheurende automobilist te attenderen op onze spelende kinderen. Hij reed door, bleek verkeerd gereden te zijn, keerde en scheurde weer terug. In korte tijd werden me vreselijke ziektes toegewenst, ik mocht blij zijn dat hij me niet had overreden.

De vraag is: laten we het zo, of gaan we er weer net als vroeger wat van zeggen? Ik vraag me wel eens af wat er bij zo'n figuur is misgegaan. Waar komt dat bord voor zijn kop vandaan? Kennelijk is er in onze maatschappij een omgekeerd taboe gegroeid. Namelijk het taboe van 'Wie ben jij dan wel dat je mij op mijn daden aanspreekt?' Dezelfde vraag is in de 'U'-vorm al beter te beantwoorden. Dus, maar weer U met een hoofdletter gaan schrijven?

Reacties, vragen suggesties?
> mulder@lc.nl

Chris Mulder is directeur van CMMC Management Consulting, gespecialiseerd in crisisinterventie en directiecoaching.